Dosarul nr. 2-215/2026

HOTĂRÂRE
În numele Legii

20 mai 2026 mun. Hînceşti

Judecătorul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central, Roic-Botezatu Lilia, examinând în procedura cererilor cu valoare redusă, în baza materialelor anexate la dosar, cererea de chemare în judecată depusă de OCN"CREDITBUN" SRL către Vlas Mihail, privind încasarea datoriei, şi

Dispozitivul Hotărârii judecătorești a fost pronunțat la 17 noiembrie 2025.

La data de 22 iunie 2026, avocatul Bălănuță Ion în interesele lui Vlas Mihail, a expediat pe adresa de e-mail a instanței cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii judecătorești.

În conformitate cu art.236 alin.(5) lit.b) CPC, hotărârea integrală a fost întocmită la data de 05 august 2026.

Examinând cauza, în baza probelor administrate şi cercetate nemijlocit în şedinţa de judecată, instanţa,

A C O N S T A T A T :

În fapt:

La 26 februarie 2026, OCN „CREDITBUN" SRL, s-a adresat prin intermediul secției evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Hîncești, sediul Central cu o cerere de chemare în judecată către Vlas Mihail, privind încasarea datoriei și a altor plăți restante în baza contractului de credit nr. 24FC5964.

Potrivit fișei de repartizare din aceiași dată, cauza a fost repartizată în mod automat-aleatoriu judecătorului din cadrul Judecătoriei Hîncești, sediul Central, Lilia Roic-Botezatu.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la data de 15 noiembrie 2024, între acesta, în calitate de creditor, și pârâtul Vlas Mihail, în calitate de debitor, a fost încheiat contractul de credit nr. 24FC5964, prin care reclamantul i-a acordat pârâtului un credit în sumă de 6 900,00 lei, cu termen final de rambursare până la 15 noiembrie 2025.

Reclamantul susține că, în executarea obligațiilor contractuale, la aceeași dată de 15 noiembrie 2024, suma împrumutată a fost transferată efectiv pârâtului, respectiv 2 000,00 lei au fost virați în contul bancar al acestuia, iar 4 900,00 lei au fost transferați pe cardul bancar al debitorului, fapt confirmat, potrivit reclamantului, prin documentele anexate cererii.

Se invocă faptul că, potrivit clauzelor contractuale, debitorul și-a asumat obligația de a restitui suma creditului primit, precum și de a achita dobânda contractuală zilnică în cuantum de 0,136%, împreună cu celelalte plăți prevăzute de contract, în condițiile și termenele stabilite prin acesta.

În continuare, reclamantul susține că, înainte de sesizarea instanței, a întreprins măsuri în vederea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, inclusiv prin efectuarea apelurilor telefonice, transmiterea mesajelor prin diferite aplicații, identificarea profilurilor pârâtului pe rețelele de socializare, expedierea mesajelor cu solicitarea achitării datoriei, precum și prin întocmirea și expedierea notificărilor.

Potrivit reclamantului, în conformitate cu prevederile Codului civil privind notificarea debitorului, acesta i-a expediat pârâtului o notificare prin scrisoare recomandată, însă demersurile amiabile nu au produs niciun rezultat, debitorul neexecutând obligațiile asumate și

nerăspunzând notificării expediate. Din acest motiv, reclamantul consideră că este necesară recuperarea creanței pe cale judecătorească.

Reclamantul mai susține că dobânda solicitată reprezintă dobândă contractuală pentru folosirea creditului, distinctă de dobânda de întârziere prevăzută de Codul civil, astfel încât solicitarea acesteia ar fi conformă legislației în vigoare. Totodată, se invocă faptul că toate costurile contractului se încadrează în limitele prevăzute de Legea nr. 202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori și că acestea nu depășesc valoarea permisă de lege.

În susținerea caracterului legal al raportului juridic, reclamantul mai indică că, anterior semnării contractului, pârâtului i-au fost puse la dispoziție informațiile precontractuale obligatorii privind costul creditului, dobânda și celelalte obligații contractuale, acesta acceptând atât oferta contractuală, cât și condițiile contractului și beneficiind inclusiv de dreptul legal de revocare a contractului în termen de 14 zile, drept pe care nu l-a exercitat. În opinia reclamantului, prin acceptarea contractului şi primirea sumei împrumutate, pârâtul și-a asumat obligația de a executa integral obligațiile contractuale, inclusiv achitarea dobânzii și a comisionului de administrare.

Respectiv, în final, solicită reclamantul prin acțiunea înaintată:

1. Admiterea acțiunii.
2. Încasarea de la pârâtul Vlas Mihail, în beneficiul OCN „CREDITBUN” SRL, a sumei totale de 8 777,03 lei, compusă din:
   - 5 394,63 lei – credit restant;
   - 2 457,80 lei – dobândă contractuală restantă;
   - 924,60 lei – comision de administrare.
3. Încasarea cheltuielilor de judecată, constând din:
   - taxa de stat în mărime de 401,08 lei;
   - taxa de timbru în mărime de 200 lei.

Conform prevederilor art.2763 alin.(1) Cod procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă.

În conformitate cu art.2763 alin.(3) Cod procedură civilă, în termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată şi a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pârâtul prezintă instanţei judecătoreşti şi reclamantului o referinţă, precum şi copii de pe înscrisurile necesare.

Pârâtul poate depune o cerere reconvenţională în condiţiile art.172 şi 173 doar dacă valoarea acţiunii reconvenţionale nu depăşeşte valoarea admisibilă şi condiţiile legale de exercitare a cererii iniţiale cu valoare redusă. Astfel, judecătorul constată că deși în adresa pârâtului Vlas Mihail a fost expediată cererea de chemare în judecată, ultimul recepționând-o, în termen de 30 de zile nu a depus referință și nu s-a expus poziția referitor la acțiunea în cauză, precum și nu a prezentat probe care ar confirma poziția sa. Prin urmare, luând în considerație normele de drept expuse, judecătorul soluționează cererea în baza materialelor anexate la dosar.

<u>Legislație relevantă și motivarea instanței</u>

Analizând cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate acesteia, apreciind pretențiile formulate în acțiune în raport cu probele prezentate, administrându-le pertinența și temeinicia prin prisma legislației ce guvernează raportul juridic litigios instanța concluzionează, că cererea reclamantului privind încasarea datoriei şi a altor plăți restante în baza contractului de credit din contul pârâtului, urmează a fi admisă integral, din următoarele considerente:

Potrivit art.25 alin.(3) CPC, în cazurile expres prevăzute de lege, judecătorul examinează cauza în procedură scrisă. În conformitate cu art. 276/2 alin.(3) CPC, dispoziţiile codului privind

procedura contencioasă se aplică la examinarea cererilor cu valoare redusă în măsura în care dispoziţiile acestui capitol nu prevăd altfel.

Norma cuprinsă la prevederile art.276^3 alin.(1) CPC, prevede că procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă.

Potrivit art.5 alin.(1) CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

Potrivit prevederilor art. 118 alin. (1), (3) Cod procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit art.121 Cod procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Conform art. 130 Cod procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Articolul 241 alin.(1) CPC prevede expres că instanţa judecătorească adoptă hotărârea în numele legii. Hotărârea judecătorească trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clară, înţeleasă de părţile implicate în litigiu şi să răspundă în mod sigur şi expres la toate cererile şi obiecţiile formulate de reclamant şi pârât.

Conform art.774 alin.(1) Codul civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

Potrivit art.775 alin.(1) Codul civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bunăcredinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.

Conform art.776 Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Potrivit art.858 alin.(1) Codul civil, temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Alin.(2) Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Conform art.901 alin.(1) Codul civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu îşi execută obligaţia, creditorul poate, în condiţiile legii şi, după caz, ale contractului, la alegerea sa: a) să ceară executarea silită a obligaţiei; b) să suspende executarea obligaţiei corelative; c) să reducă obligaţia sa corelativă; d) să recurgă la rezoluţiunea contractului; e) să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare. Alin.(5) Neexecutarea obligaţiei înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea

corespunzătoare a obligaţiei şi include neexecutarea totală sau parţială a obligaţiei, executarea necorespunzătoare sau cu întârziere a obligaţiei.

În conformitate cu prevederile art.992 alin.(1) Codul civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Articolul 993 alin.(1) din Codul civil, prevede că oricine îşi poate alege în mod liber contractantul, dacă legea nu prevede altfel. Alin.(2) Părţile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispoziţiilor legale imperative, contracte şi pot stabili conţinutul lor.

Conform art.1763 alin.(1) Codul civil, prin contractul de credit, o bancă sau o organizaţie de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziţia unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiţia rambursării ei, a plăţii dobânzii şi a altor plăţi aferente, sau îşi asumă orice alt angajament de a achiziţiona o creanţă sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanţii. Alin.(2) Contractul de credit se încheie în scris.

Alin.(3), față de contractul de credit se aplică prevederile referitoare la contractul de împrumut în măsura în care regulile prezentului capitol nu prevăd altfel sau din esența contractului de credit nu reiese contrariul. În contextul normelor citate se conchide că contractele de creditare nebancară sunt aceleași contracte de împrumut, dar cu anumite particularități specifice și sunt reglementate de normele referitoare la contractul de împrumut dacă acestea nu contravin normelor specifice.

În corespundere cu art.1242 alin.(1) Codul civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Potrivit art.1247 alin.(1) Cod civil, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul și până la expirarea termenului. O asemenea restituire are ca efect rezoluțiunea împrumutului.

Instanța, analizând cererea de chemare în judecată în coraport cu înscrisurile prezentate de reclamant, constată că la 15 noiembrie 2024, între OCN „CREDITBUN” SRL și Vlas Mihail, a fost încheiat contractul de credit nr. 24FC5964, prin care creditorul a acordat debitorului un credit în sumă de 6 900 lei, pe un termen cu scadența până la data de 15 noiembrie 2025 (f.d.5-6).

Conform ordinului de plată nr. 2591 și 2592, din 15 noiembrie 2025, lui Vlas Mihail i-au fost acordate sumele contractuale în două tranșe și anume o tranșă de 2 000 lei și respectiv o tranșă de 4 900 lei (f.d.8).

În conformitate cu principiul disponibilității, instanța soluționează cauza în limitele pretențiilor formulate de reclamant și în temeiul circumstanțelor de fapt invocate și probate de părți. Totodată, sarcina prezentării probelor în susținerea pretențiilor și obiecțiilor revine participanților la proces, iar instanța apreciază probele după intima sa convingere, formată în urma cercetării complete, nemijlocite și obiective a tuturor materialelor cauzei.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și al înscrisurilor anexate rezultă că, la data de 15 noiembrie 2024, între OCN „CREDITBUN” SRL, în calitate de creditor, și Vlas Mihail, în calitate de debitor, a fost încheiat contractul de credit nr. 24FC5964, prin care reclamantul s-a obligat să acorde pârâtului un credit în sumă de 6 900 lei, iar pârâtul și-a asumat obligația corelativă de a restitui suma primită, împreună cu dobânda și celelalte plăți contractuale, în

termenele și condițiile prevăzute în contract. Termenul final de rambursare a creditului a fost stabilit pentru data de 15 noiembrie 2025.

Potrivit regulilor generale ale dreptului obligațional, obligațiile se nasc inclusiv din contract, iar contractul valabil încheiat produce efecte obligatorii între părțile contractante. Debitorul este ținut să execute prestația asumată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în termenul stabilit, neexecutarea nejustificată oferind creditorului dreptul de a solicita executarea silită a obligației și repararea consecințelor patrimoniale ale neexecutării.

Instanța reține că natura juridică a raportului dintre părți rezultă atât din denumirea contractului, cât și din conținutul obligațiilor asumate. Reclamantul, în calitate de organizație de creditare nebancară, a pus la dispoziția pârâtului o sumă de bani, iar acesta din urmă s-a obligat să restituie creditul, să achite dobânda contractuală pentru folosirea sumei și plățile aferente convenite.

Din documentele de plată anexate rezultă că reclamantul și-a executat obligația principală de acordare a creditului. Astfel, la data de 15 noiembrie 2024, din suma totală de 6 900 lei, suma de 2 000 lei a fost transferată în contul bancar al pârâtului, iar suma de 4 900 lei a fost transferată pe cardul bancar al acestuia. Prin urmare, acordarea efectivă a mijloacelor bănești și intrarea lor în patrimoniul pârâtului confirmă executarea de către creditor a prestației care îi revenea potrivit contractului.

În acest context, obligația pârâtului de restituire nu rezultă exclusiv din semnarea formală a contractului, ci și din primirea efectivă a banilor. Odată ce suma creditului a fost pusă la dispoziția debitorului, acesta nu poate beneficia de capitalul acordat și, concomitent, să se sustragă de la executarea obligațiilor de rambursare asumate. O asemenea conduită ar contraveni atât forței obligatorii a contractului, cât și cerinței de bună-credință care trebuie să caracterizeze comportamentul părților pe întreaga durată a raportului obligațional.

Instanța mai reține că reclamantul a anexat la cerere informația standard privind creditul pentru consumatori și cererea-formular pentru solicitarea creditului, semnată de pârât. Aceste înscrisuri, coroborate cu contractul de credit, confirmă că pârâtului i-au fost comunicate informațiile esențiale referitoare la valoarea creditului, durata contractului, dobânda, plățile aferente și consecințele neexecutării.

Totodată, după încheierea contractului și primirea creditului, pârâtul nu a revocat contractul în termenul prevăzut de lege și nici nu a restituit suma acordată în condițiile unei eventuale retrageri. Dimpotrivă, acesta a păstrat și a folosit mijloacele bănești acordate de creditor, conduită care confirmă acceptarea raportului juridic și a obligațiilor ce decurg din acesta.

În consecință, instanța constată existența unui contract valabil, executarea obligației de acordare a creditului de către reclamant și nașterea obligației corelative a pârâtului de a restitui suma primită și de a achita plățile contractuale.

Din documentele de plată anexate cererii rezultă că, la data de 15 noiembrie 2024, reclamantul și-a executat obligația contractuală de acordare a creditului, transferând pârâtului suma totală de 6 900 lei, dintre care 2 000 lei în contul bancar al acestuia și 4 900 lei pe cardul său bancar.

Potrivit art. 858 alin. (1) și (2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații, iar obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Prin transferarea integrală a sumei convenite, reclamantul a executat prestația care îi revenea potrivit contractului. Din acel moment, în sarcina pârâtului s-a născut obligația de a restitui suma primită și de a achita plățile contractuale în termenele stabilite.

Conform art. 1242 alin. (1) din Codul civil, prin contractul de împrumut o parte se obligă să dea în proprietate celeilalte părți bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie aceeași sumă de bani ori bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Totodată, art. 1247 alin. (1) din Codul civil prevede că împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul și în modul stabilit în contract.

În aceste condiții, primirea efectivă de către pârât a sumei de 6 900 lei, coroborată cu contractul semnat, confirmă atât existența raportului juridic, cât și nașterea obligației de restituire a capitalului acordat.

Instanța reține că pârâtul nu a prezentat probe din care să rezulte că suma nu i-ar fi fost transferată, că transferurile ar fi fost efectuate unei alte persoane ori că ar fi restituit integral mijloacele bănești primite. În consecință, documentele prezentate de reclamant nu au fost combătute prin probe contrare.

Potrivit art. 901 alin. (1) din Codul civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare, să exercite orice alt mijloc juridic de apărare prevăzut de lege sau contract ori să recurgă la alte remedii corespunzătoare.

Conform art. 901 alin. (5) din Codul civil, neexecutarea obligației înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea corespunzătoare a obligației și include neexecutarea totală sau parțială, executarea necorespunzătoare sau executarea cu întârziere.

În speță, din calculul datoriei anexat rezultă că pârâtul nu a restituit integral creditul și nu a achitat plățile contractuale, acumulând o datorie totală de 8 777,03 lei.

Instanța reține că pârâtul nu a prezentat ordine de plată, chitanțe, extrase bancare ori alte înscrisuri care să confirme achitarea integrală sau parțială a sumelor solicitate peste plățile deja luate în considerare de creditor. De asemenea, nu au fost prezentate probe privind stingerea obligației prin compensare, remitere de datorie, novație sau printr-un alt mod prevăzut de lege.

În aceste circumstanțe, neexecutarea obligației contractuale este demonstrată prin ansamblul probelor prezentate de reclamant, iar acesta este îndreptățit să solicite executarea silită a obligației pecuniare.

Reclamantul solicită încasarea sumei de 5 394,63 lei, reprezentând partea nerambursată din capitalul acordat pârâtului.

Potrivit art. 774 alin. (1), art. 858 alin. (2), art. 1247 alin. (1) și art. 1763 alin. (1) din Codul civil, debitorul care a primit suma creditului este obligat să o restituie în modul și termenul stabilite prin contract.

Din certificatul de calcul al datoriei rezultă că din creditul acordat în sumă de 6 900 lei a rămas neachitat soldul de 5 394,63 lei. Acest calcul se coroborează cu contractul de credit și cu documentele privind transferarea banilor pârâtului.

Deși sarcina inițială de a demonstra existența creanței îi revine creditorului, odată ce acesta a probat încheierea contractului, transferarea banilor și cuantumul soldului restant, pârâtului îi revenea obligația procesuală de a prezenta dovezi privind stingerea datoriei sau incorectitudinea calculului.

Or, asemenea probe nu au fost prezentate, iar simpla inacțiune a debitorului nu poate lipsi de efecte juridice contractul și documentele privind acordarea creditului.

Instanța consideră că menținerea sumei nerestituite în patrimoniul pârâtului, fără executarea obligației corelative de rambursare, ar contraveni principiului forței obligatorii a contractului și cerinței de bună-credință prevăzute de art. 775 din Codul civil.

Prin urmare, pretenția privind încasarea creditului restant în mărime de 5 394,63 lei este întemeiată și urmează a fi admisă integral.

Potrivit contractului, pentru folosirea creditului pârâtul s-a obligat să achite o dobândă contractuală zilnică de 0,136%.

Conform certificatului de calcul, dobânda contractuală restantă a fost determinată pentru perioada 11 martie 2025 – 9 februarie 2026, după formula: 5 394,63 lei × 0,136% × 335 de zile = 2 457,80 lei.

Potrivit art. 1244 alin. (1) din Codul civil, în baza contractului de împrumut, părțile pot prevedea plata unei dobânzi, a cărei rată anuală nu poate depăși dublul ratei de referință înregistrate în ziua bancară anterioară datei în care părțile au stipulat rata, cu excepțiile prevăzute de lege. Totodată, art. 1763 alin. (1) din Codul civil consacră expres obligația debitorului, în cadrul contractului de credit, de a rambursa suma primită și de a plăti dobânda și alte plăți aferente.

Instanța reține că dobânda solicitată are natura unei dobânzi contractuale remuneratorii, reprezentând contraprestația datorată creditorului pentru punerea capitalului la dispoziția debitorului. Aceasta este distinctă de dobânda de întârziere reglementată de art. 942 din Codul civil, care intervine în cazul întârzierii executării unei obligații pecuniare.

În speță, reclamantul nu solicită concomitent dobândă contractuală și dobândă legală de întârziere pentru aceeași perioadă, ci doar dobânda remuneratorie prevăzută de contract. Prin urmare, nu se constată o dublare a remediilor pentru aceeași neexecutare. Raportul juridic dintre părți reprezintă un contract de credit pentru consumatori, motiv pentru care sunt incidente și prevederile Legii nr. 202 din 12 iulie 2013 privind contractele de credit pentru consumatori.

Potrivit Legii nr. 202/2013, se interzice aplicarea ratei dobânzii de credit anuale specificate în contract dacă aceasta depășește 50%, iar toate celelalte plăți aferente creditului, cu excepția dobânzii, nu pot depăși, pentru o zi de credit, 0,04% din valoarea totală a creditului. Astfel suma dobânzii solicitate, de 2 457,80 lei, este inferioară valorii creditului debursat de 6 900 lei, iar cumulată cu comisionul de administrare de 924,60 lei determină un cost solicitat de 3 382,40 lei, care nu depășește valoarea creditului acordat.

Instanța mai reține că rata dobânzii, baza de calcul și obligația de plată au fost prevăzute în contract și în informația standard privind creditul pentru consumatori, puse la dispoziția pârâtului anterior contractării. Pârâtul a semnat documentele contractuale și a primit efectiv suma creditului, fără a exercita dreptul de revocare și fără a contesta clauzele înainte de folosirea mijloacelor bănești.

În aceste condiții, admiterea dobânzii contractuale nu reprezintă aplicarea unei sancțiuni disproporționate, ci obligarea debitorului la executarea contraprestației asumate pentru folosirea capitalului. Prin urmare, solicitarea de încasare a dobânzii contractuale restante în mărime de 2 457,80 lei este întemeiată și urmează a fi admisă integral.

Cu referire la suma de 924,60 lei, pretinsă cu titlu de comision de administrare, instanța reține că aceasta rezultă din clauzele contractului de credit, potrivit cărora comisionul a fost stabilit în mărime de 0,04% pe zi. Conform calculului anexat cererii, comisionul a fost determinat pentru perioada 11 martie 2025 – 9 februarie 2026, după formula: 6 900 lei × 0,04% × 335 de zile = 924,60 lei.

Instanța reține că, pentru a putea fi pusă în sarcina consumatorului, o asemenea plată trebuie să rezulte în mod clar din contract, să fi fost adusă la cunoștința acestuia anterior încheierii raportului juridic și să fie inclusă în costurile creditului în modul prevăzut de legislația specială.

Din actele anexate de reclamant rezultă că pârâtului i-a fost pusă la dispoziție informația standard privind creditul pentru consumatori, iar costurile aferente au fost prevăzute în documentația contractuală. Pârâtul a acceptat aceste condiții prin semnarea cererii și a contractului și a primit efectiv suma creditului.

Instanța nu poate înlătura o obligație contractuală numai pentru faptul că aceasta poartă denumirea de „comision", dacă plata respectivă a fost prevăzută în mod transparent, acceptată de debitor și calculată în limitele legii. În același timp, instanței îi revine obligația de a verifica din oficiu dacă o clauză inserată într-un contract încheiat cu un consumator nu creează, contrar bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

În speță, comisionul solicitat este determinat printr-un procent expres, aplicat unei baze de calcul identificabile și pentru o perioadă precisă. Cuantumul de 924,60 lei este substanțial inferior sumei creditului și, cumulat cu dobânda contractuală pretinsă, nu depășește valoarea creditului debursat. În lipsa unor elemente care să indice dublarea aceleiași prestații, caracterul fictiv, ascunderea costului ori depășirea limitelor imperative stabilite de lege, instanța nu constată temeiuri pentru a exclude acest comision din obligația de plată.

Prin urmare, solicitarea privind încasarea comisionului de administrare în mărime de 924,60 lei este întemeiată și urmează a fi admisă integral.

Reclamantul solicită încasarea din contul pârâtului a taxei de stat în mărime de 401,08 lei și a taxei de timbru în mărime de 200 lei.

Potrivit art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile legate de judecarea cauzei. Conform art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea a fost admisă parțial, cheltuielile se compensează proporțional părții reclamante cu mărimea pretențiilor admise.

Din ordinele și dovezile de plată anexate rezultă că reclamantul a achitat taxa de stat de 401,08 lei și taxa de timbru de 200 lei la depunerea acțiunii. Aceste cheltuieli au fost efectiv suportate, sunt confirmate prin înscrisuri și se află în legătură nemijlocită cu examinarea cauzei. Necesitatea suportării lor a fost determinată de neexecutarea obligației de către pârât și de sesizarea instanței în vederea recuperării creanței.

Având în vedere că acțiunea se admite integral, pârâtul este partea care a pierdut procesul, motiv pentru care, în temeiul art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, acesta urmează să compenseze integral reclamantului cheltuielile de judecată.

Generalizând cele constatate, instanța conchide că reclamantul și-a executat integral obligația de acordare a creditului, în timp ce pârâtul nu și-a îndeplinit corespunzător obligația de rambursare și de achitare a plăților aferente.

Dispozitivul

În conformitate cu prevederile art.art. 236, 238-241, 276/2, 276/3, 276/4, 362 alin.(1) CPC,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se admite acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de OCN”CREDITBUN” SRL către Vlas Mihail, privind încasarea datoriei.

Se încasează din contul lui *****, în beneficiul OCN”CREDITBUN” SRL, cu sediul în mun. Chișinău, str. Ion Creangă 5/3, IDNO 1010600007108, datoria în mărime totală de 8777,03 (opt mii șapte sute șaptezeci și șapte,03) lei și cheltuielile de judecată sub formă de taxă de stat în mărime de 401,08 (patru sute unu,08) lei și taxa de timbru în mărime de 200 (două sute) lei.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 (treizeci) zile, prin intermediul judecătoriei Hîncești, sediul Central.

Judecătorul / semnat / Roic-Botezatu Lilia

Copia corespunde originalului

Judecătorul Roic-Botezatu Lilia